

[Poul Møller.]

der i alle vigtigere økonomisk-politiske spørgsmål afspejler en fælles vilje, en fælles indstilling og fælles forslag i det kommende folketingsarbejde.

Udgangspunktet for denne fællesudtalelse er den tilslutning til det ydre frihandelsområde, som folketingets flertal besluttede sig for den 15. juli uden blot at forsøge forhandling med oppositionen herom. Denne beslutning vil stille det danske folk over for en række konsekvenser, som det kun kan tage, hvis vi reviderer fortidens økonomisk-politiske opfattelse. Omkostningsniveau, konkurrenceevne, initiativ og arbejdslyst er nu de objekter, fremtidens politik må tage vare på; men også andre betydningsfulde udviklingslinjer danner baggrund for oppositionens politik.

Vi oplever i disse år en teknisk revolution af et overvældende omfang. Den stiller stigende krav til investeringer, men den åbner til gengæld uanede produktionsmuligheder. I det omfang, vi kan udnytte disse vældige muligheder, kan vi forøge den enkelte borgers levestandard og den samlede velstand.

Endelig skal fremhæves en tredje årsag. Det gamle klassesdelte samfund eksisterer ikke længere, klassekampen er forbi. Der kan ikke længere føres politik på at sætte den ene gruppe af borgere op imod den anden. Indkomstudjævningen har nået ethvert rimeligt mål, og den danske arbejders levestandard er så høj, at også han betaler til staten og til det offentlige mere, end staten har brug for til fælles formål.

Holder vi os disse tre momenter for øje: markedsdannelserne, de tekniske omvæltninger og classeskellenes udviskning, så er en ny økonomisk politik både mulig og nødvendig. Det er denne, vi har søgt at formulere i den fællesudtalelse, som blev offentliggjort den 4. oktober. Efter vor mening er det de enkelte mennesker, der skal investere og producere, arbejde og indtjene den højere velstand. Politikerne og staten kan ikke gøre det. Desto stærkere dansk politik kan udruste den enkelte, desto stærkere kan vi nære lid til, at Danmark kan klare sig i den skærpede konkurrence så vel på hjemme- som på eksportmarkedet. Desto større rådighed vi kan give den enkelte over frugterne af hans eget

arbejde, desto mere kan han spare op, investere, og desto større lyst får han til en ekstra indsats. Desto lavere vi kan fastsætte skatteniveauet, desto bedre kan vi holde omkostningerne nede og styrke konkurrenceevnen. Desto mere vi opgiver af offentlige opgaver, desto mere kan det offentlige hjælpe de virkelig nødstedte befolkningsgrupper. En socialpolitik, der favner vidt, er blot et distributionsled, der både fordyrer og formindsker sin egen nytteværdi. Målet kan ikke være at give det store flertal andel i sociale goder. Målet må være, at så mange som muligt i vort samfund klarer deres egne opgaver og søger egen tryghed. Den øgede levestandard gør tiden velegnet til en omlægning i denne retning.

Statens økonomi er blevet forbedret år for år. Inflation og stigende velstand har presset indkomsterne op i skatteskalaens stejle progression. I fjor voksede indkomsterne med 4 pct. med den følge, at indkomstskatterne i år vokser med 7 pct. En uændret skatteudskrivning vil til næste år forøge statens indkomster med flere hundrede millioner kroner — et forhold, som den højtærede finansminister i sin så hastige kommentar i Aktuelt til vor udtalelse tilsyneladende ganske har set bort fra. Hvorfor? Er det, fordi den højtærede finansminister ikke tænker dynamisk, eller skyldes det manglende vilje til erkendelse? I takt med den øgede beskæftigelse og produktionsstigningen vokser statens indkomster af told- og forbrugsafgifter langt ud over det, der så sent som i foråret blev budgetteret. Halvt inde i finansåret kan vi regne med, at statens indkomster vil overstige de budgetterede beløb med omkring 600 mill. kr. Jeg vil gerne understrege dette ikke blot som motivering for den økonomiske politik, vi ønsker at føre, men måske også som et fingerpeg for befolkningen om, hvor megen lid man kan nære til de sagkyndiges skøn, når det drejer sig om statsfinanserne. Få måneder efter at det høje ting på grundlag af sagkyndiges skøn vedtog finansloven, er indtægterne steget med 600 mill. kr. Jeg tror ikke, at de sagkyndige skønner for at skønne forkert; jeg tror, at de skønner efter bedste evne, men det viser blot, hvilken ringe evne selv de sagkyndige har for at skønne ret. Til næste år vil denne stigning